Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 150. Ἐξάμηνη δραχμαὶ 80. Τρίμηνη δραχμαὶ 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσὲκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1870-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βερβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 4ος | *Ἀθῆναι, 9 Αὐγούστου 1941* | *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 36*

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Οἱ μαῦροι, αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ καθένας, καὶ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς ἀκόμη, δὲν σταματοῦν τὴν φλυαρία τους καὶ τὶς φωνές τους. Σήμερα ὅμως ἔνοιωθε κανεὶς τὸ γερὸ χέρι τοῦ Λαπούτα, ποὺ τοὺς κρατοῦσε ὅλους σὲ σιδερένια πειθαρχία. Ὅλα γίνονταν μὲ ἄκρα σιωπή. Μόνο καμμιὰ σύντομη διαταγὴ καὶ ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τ' ἁμάξια φεύγοντας ἀκουγόταν. Ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα βρισκόμουν ξαπλωμένος χάμω καὶ δεμένος χειροπόδαρα καὶ νόμιζα πὼς θὰ μοῦ φύγῃ τὸ μυαλό. Ὅποιος ἔχει ἀμφιβολίες γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ βρίσκεται ἕνας ἄνθρωπος δέσμιος, ἂς δοκιμάσῃ τὸ πείραμα στὸν ἑαυτό του. Ἂς βάλῃ νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν ὁλομόναχον, κι' ἂν δὲν ζητήσῃ σὲ μισὴ ὥρα νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, προσφέροντας ὅ,τι κι' ὅ,τι, νὰ μὴ λέγομαι πιὰ Δαυΐδ Κρῶφορδ. Δοκίμασα κι' ἐγὼ νὰ ζητήσω βοήθεια, μ' ἀπὸ τὸ λαρύγγι μου δὲν βγῆκε παρὰ μιὰ στριγγιὰ φωνὴ σὰν τῆς κουκουβάγιας. Βρισκόμουν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση.

Ὁ Μβάνγκα μ' ἐμπόδισε νὰ τρελλαθῶ. Τὸν εἶχαν βάλει νὰ μὲ φυλάῃ καὶ γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὴν ἐξουσία ποὺ εἶχε ἐπάνω μου μοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὰ πλευρά, ποὺ μ' ἔκανε νὰ κυλήσω ὡς τὸ κάτω μέρος τῆς πλαγιᾶς. Ὕστερα γονάτισε δίπλα μου καὶ μὲ κέντησε μὲ τὴν ξιφολόγχη του.

—Ἔ, μπάας, μοῦ εἶπε μὲ τὰ σπασμένα ἀγγλικά του, μ' ἔδιωξες καὶ μοῦ φέρθηκες σὰν νὰ ἤμουν κανένα σκυλί. Ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του. Τώρα εἶσαι σὺ τὸ σκυλὶ τοῦ Μβάνγκα καὶ θὰ σὲ γδάρω σὰν σφαχτάρι.

Μόνο ποὺ ἔβλεπα τὴν ἄγρια ἔκφραση τῶν ματιῶν του, ἔνοιωθα τὶ τύχη μὲ περίμενε. Ὡστόσο ἔκρινα φρόνιμο νὰ δοκιμάσω μήπως μποροῦσα νὰ συζητήσω μαζί του.

—Ἂν εἶμαι ὁ σκλάβος σου, τοῦ εἶπα, γιατὶ μὲ κακομεταχειρίζεσαι; Τί θὰ βγάλῃς ἀπὸ μένα;

Ὁ Μβάνγκα γέλασε μὲ κακεντρέχεια.

—Εἶσαι σκλάβος μου γιὰ μιὰ μέρα καὶ γιὰ μιὰ νύχτα, εἶπε. Ὕστερα θὰ σὲ θανατώσουμε, ἀλλὰ σιγὰ-σιγά. Θὰ σὲ βάλουμε νὰ καθήσῃς στὴ φωτιὰ ἐπάνω νὰ ψηθοῦν τὰ πόδια σου ὡς τὰ γόνατα. Κι' ὕστερα θὰ σὲ κόψουμε κομματάκια-κομματάκια.

Εὐτυχῶς εἶχα ἀρχίσει νὰ ξαναβρίσκω τὸ θάρρος μου καὶ τὴν ὀρθή μου κρίση.

—Αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ αὔριο, εἶπα, δὲν εἶναι δουλειὰ δική σου, εἶναι τοῦ Ἰνκουλοῦ, γιατὶ δικός του αἰχμάλωτος εἶμαι. Ἂν χτυπώντας με χύσῃς ἔστω καὶ μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα μου, ὁ Ἰνκουλοῦ θὰ κανονίσῃ τὸ λογαριασμό σου ὅπως σοῦ ἀξίζει. Ὁ ὅρκος σου σὲ δένει. Ἂν τὸν πατήσῃς ξέρεις τί σὲ περιμένει.

Μονομιᾶς ἡ ἔκφραση τοῦ Κάφρου ἄλλαξε. Πάντα τὸν ὑποψιαζόμουν γιὰ θρασύδειλο, μὰ τώρα βεβαιώθηκα.

—Ὄχι, μπάας, εἶπε μὲ ταπεινὴ φωνή. Σήμερα δὲν θὰ σοῦ κάνουν κανένα κακό. Αὔριο ὅμως...

Καὶ τὸ μοχθηρό του

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ γλυκὸ χαμόγελο τῆς Μπέμπας.
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ἡλιαχτίδα

πρόσωπο ἄστραψε ἀπὸ κακεντρέχεια.

— Αὔριο βλέπουμε, εἶπα στωϊκά.

Στὸ στρατόπεδο ἀντήχησε ὁ ἦχος τοῦ τυμπάνου. Ἦταν τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουμε, γιατὶ στὴν Ἀνατολὴ εἶχε ἀρχίζει κιόλας νὰ χαράζῃ μιὰ λεπτὴ χρυσὴ λουρίδα. Μοῦ ἔλυσαν τὰ σχοινιὰ ποὺ μοῦσφιγγαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ μὲ φόρτωσαν σὰν σακκὶ στὴ ράχη ἑνὸς ἀλόγου. Ὕστερα μοῦ ἔδεσαν τὰ δυὸ πόδια μαζὶ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου καὶ ἔδεσαν καὶ τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου μὲ τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου τοῦ Μβάνγκα. Ἔτσι, μ᾽ὅλο ποὺ εἶχα τὰ χέρια μου ἐλεύθερα, μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύγω.

Μὲ κυρίευαν μαῦρες σκέψεις γιατὶ συλλογιζόμουν, τί μὲ περίμενε στὸ κράαλ τοῦ Ἰνάντα, ἀλλὰ τὰ ψυχικά μου μαρτύρια δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ στὰ σωματικά. Ἤμουν πεθαμμένος ἀπὸ τὴν ἐξάντληση καὶ τοὺς πόνους καὶ τὸ κεφάλι μου μὲ πονοῦσε σὲ ἀφόρητο σημεῖο. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, τὸ βάδισμα τοῦ ἀλόγου μου ἦταν ἀκανόνιστο καὶ τὸ κούνημα αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανε πέρα δῶθε ἐδιπλασίαζε τὰ δεινά μου.

Ὅταν βγῆκε ὁ ἥλιος μπόρεσα νὰ ἰδῶ ἕνα τμῆμα τοῦ στρατοῦ ποὺ μὲ περιστοίχιζε. Μ᾽ὅλο ποὺ δὲν εἶχα μεγάλη πεῖρα ἀπ᾽αὐτὰ τὰ πράγματα, λογάριασα ὡστόσο πὼς οἱ πολεμιστὲς δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν λιγώτεροι ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες. Ὅλοι ἦταν νέοι καὶ ὡπλισμένοι μὲ καλὰ ντουφέκια μάουζερ, κατακαίνουργα, ἔδειχναν δὲ πὼς γνώριζαν καλὰ τὴ χρήση τους. Ὅλα αὐτὰ προϋπόθεταν προπαρασκευὴ κι᾽ ἐκγύμναση πολλῶν μηνῶν, καὶ ἤμουν γεμάτος θαυμασμὸ γιὰ τὸν ἀθόρυβο ὀργανωτὴ ἑνὸς τέτοιου στρατοῦ. Βρισκόμουν ἀρκετὰ πίσω, ἀλλὰ ὅποτε περνούσαμε ἀπὸ μέρος ποὺ ἔστριβε ὁ δρόμος, τὸ μάτι μου ἔπιανε ὅλη τὴ μακρυὰ φάλαγγα ποὺ σχημάτιζε ὁ στρατὸς στὴν πορεία του. Τὸν Λαπούτα δὲν τὸν ἔβλεπα· δίχως ἄλλο θὰ βάδιζε μὲ τὶς ὀπισθοφυλακές, ἀλλὰ στὸ κέντρον ἀκριβῶς τῆς φάλαγγας βρισκόταν ὁ γέρο ἱερέας, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ θησαυρό του ἦταν ξαπλωνος σ᾽ ἕνα φορεῖο καὶ περιστοιχισμένος ἀπὸ δυὸ σειρὲς σωματοφυλάκων. Κοντά του προχωροῦσε ἕνας καβαλλάρης ντυμένος στὰ λευκά, χωρὶς ἀμφιβολία ὁ Ἑνρικέζ. Ἀναρωτήθηκα γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Λαπούτα ἔδειχνε τόση ἐμπιστοσύνη σ᾽ αὐτὸ τὸ αἰσχρὸ ὑποκείμενο καὶ θυμήθηκα τὴν ἄπληστη ματιὰ ποὺ ἔρριχνε ὁ Ἑνρικὲζ στὰ ρουμπίνια ὅταν ἦταν στὴ σπηλιά.

Κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωὶ περάσαμε ἀπὸ τὸ Οὐμβελὸς καὶ ὕστερα πήραμε τὴν δεξιὰ ὄχθη τοῦ Λαμπόνγκο. Στὴν ἀποθήκη δὲν βρισκόταν τίποτε γιὰ νὰ τὸ λεηλατήσουν οἱ μαῦροι, μὰ ὡστόσο ἔσπασαν τὶς πόρτες καὶ μπῆκαν μέσα καὶ ἅρπαξαν τὰ τραπέζια καὶ τοὺς πάγκους γιὰ ν᾽ ἀνάψουν μ᾽ αὐτὰ φωτιά. Ἔνοιωσα ἕνα παράξενο συναίσθημα βλέποντας καμμιὰ δωδεκάδα Κάφρους νὰ μοιράζουνται τὰ ὑπολείμματα τοῦ δείπνου ποὺ εἶχα προσφέρει στὸν Λαπούτα. Θυμήθηκα τὶς ὡραῖες ἡλιοφώτιστες ἡμέρες ποὺ εἶχα περάσει σ᾽ αὐτὴ τὴν ἀποθήκη καὶ τοὺς Μπόερς ποὺ ἔρχονταν μὲ τ᾽ ἄλογα νὰ κάνουν τὰ ψώνια τους. Τώρα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ἦταν νεκροὶ καὶ σὲ λίγο θὰ πήγαινα κι᾽ ἐγὼ νὰ τοὺς συναντήσω.

Σὲ λίγο πρὸς τὰ δυτικὰ φάνηκε ἡ γαλανὴ δροσειρὰ τοῦ Μπέργκ καὶ ἀπὸ τὰ δεξιά μου ξεχώρισα τὸ ἄνοιγμα τῆς κοιλάδας τοῦ μικροῦ Λαμπόνγκο. Ἀναρωτήθηκα ἂν ὁ Ἄρκολλ κι᾽ οἱ δικοί του βρίσκονταν ἐκεῖ καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν πορεία μας. Τὸ μεσημέρι ἐφθάσαμε στὶς φαρδειὲς καὶ ἀνάβαθες ὄχθες τοῦ μικροῦ Λαμπόνγκο. Οἱ Κάφροι συνειθίζουν νἀγαπαύουνται στὴ μέση τῆς ἡμέρας κι᾽ ἔτσι στήσαμε ἕναν πρόχειρο καταυλισμὸ στὴ μιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἔχω ἀκόμη στὴ μύτη μου τὴ μυρουδιὰ τῆς ζεστῆς γῆς καὶ τοῦ δροσεροῦ νεροῦ ποὺ ἀνασηκώθηκε καθὼς πέρασαν τἄλογα τὸ ποτάμι. Ὕστερα ὅταν ἄναψαν οἱ φωτιὲς ἡ ἀτμόσφαιρα γέμισε ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ τοῦ καπνοῦ ποὺ ἔβγαζαν τὰ ξύλα. Μοῦ ἔλυσαν τὰ πόδια καὶ μὲ ἄφησαν νὰ πέσω βαρὺς χάμω. Ἔμεινα ἐκεῖ ποῦ ἔπεσα, δίχως νὰ ἔχω τὴ δύναμη νὰ κουνηθῶ ἔστω ἕνα βῆμα καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ εἶχα ἀποκοιμηθῆ.

Ξύπνησα δυὸ ὧρες ἀργότερα, πολὺ πιὸ εὐδιάθετος καὶ μὲ ἀπερίγραπτη πεῖνα. Μοῦ εἶχαν δέσει πάλι τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ἀλλὰ ὁ ὕπνος μὲ εἶχε ξεκουράσει καὶ οἱ ἀρθρώσεις μου δὲν μὲ πονοῦσαν πιὰ τόσο πολύ. Οἱ ἰθαγενεῖς ἦταν μαζεμμένοι γύρω στὶς φωτιές τους καὶ οὔτε μοῦ ἔδιναν καμμιὰ προσοχή. Δοκίμασα νὰ ἐλευθερώσω τὰ πόδια μου ἢ τὰ χέρια μου ἀλλὰ πιστοποίησα πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ λύσω. Πεινοῦσα καὶ φώναξα τὸν Μβάνγκα, μὰ δὲν φάνηκε καθόλου. Ὕστερα κυλίστηκα ὡς ἕνα κοντινὸ θάμνο γιὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπ᾽ τὴ μεγάλη ζέστη κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο του.

Στὸν θάμνο αὐτὸν κοντὰ στεκόταν ἕνας Κάφρος καὶ μοῦ φάνηκε πὼς μοῦ χαμογέλασε. Ἦρθε ἀργὰ κοντά μου καὶ μὲ κοίταξε μ᾽ ἐνδιαφέρον.

—Ἂν ὀνομάζῃς Θεό, τὸν παρακάλεσα, φέρε μου κάτι νὰ φάω.

Χάθηκε γιὰ ἕνα λεπτὸ καὶ σὲ λίγο γύρισε πίσω μὲ μιὰ ξύλινη γαβάθα γεμάτη χυλὸ ἀπὸ καλαμποκάλευρο κι᾽ ἕνα παγοῦρι νερό.

Ἐπειδὴ τὰ χέρια μου ἦταν δεμένα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὰ μεταχειριστῶ, μὲ τάϊσε ὁ ἴδιος χρησιμοποιώντας γιὰ κουτάλι τὴ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ του. Ὁ χυλὸς αὐτός, δίχως λάδι καὶ δίχως ἁλάτι, κάθε ἄλλο παρὰ νόστιμος ἦταν, μὰ εἶχα τέτοια πεῖνα, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ καταβροχθίσω μιὰ ὁλόκληρη πιατέλα.

Ἔξαφνα ἔνοιωσα πὼς ὁ Κάφρος ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ. Ἐνόσῳ μὲ τάϊζε μοῦ εἶπε ἀγγλικά, σὲ χαμηλὴ φωνή:

— Μ π ά ς, μ᾽ ἔστειλε σὲ σένα ὁ Ρατισβὰν κι᾽ ἔχω νὰ σοῦ δώσω ἕνα μήνυμά του.

Κατάλαβα πὼς Ρατισβὰν ἦταν τὸ ὄνομα ποὺ εἶχαν δώσει οἱ ἰθαγενεῖς στὸν Ἄρκολλ. Μόνο αὐτὸς εἶχε νὰ μοῦ στείλῃ μήνυμα.

[Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ)

1

Ἕνα τραγάκι παχουλὸ
σὲ δῶμα τριγυρνοῦσε
Κι᾽ ἀπὸ ψηλὰ περιγελᾶ
τὸ λύκο ποὺ περνοῦσε.
Κ᾽ εὐθὺς ὁ λύκος τ᾽ ἀπαντᾶ
μὲ πικραμένο στόμα:
«Δὲν μὲ περιγελᾷς ἐσύ,
φίλε μου, μὰ . . . τὸ δῶμα!»

2

Κάτω ἀπὸ μιὰ κληματαριὰ
σταφύλια φορτωμένη
Κάποια ἀλεποῦ ποὺ πέρναγε
στάθηκε πεινασμένη.
Μὰ νὰ τὰ φτάσῃ προσπαθεῖ
τοῦ κάκου μὲ τὸ στόμα
Καὶ λέει γιὰ τοῦτο φεύγοντας:
«Ἄχ, ἄγουρα εἶναι ἀκόμα!»

3

Ἔψηνε ὁ γυιὸς ἑνὸς γεωργοῦ
μιὰ μέρα σαλιγκάρια.
Κι᾽ ὡς τἄκουγε ποὺ τρίζανε
τοὺς λέει: «Μπά, τὰ ζαγάρια!
Καλοὶ εἴσαστε βλέπω καὶ σεῖς
καὶ φίνα τὰ περνᾶτε·
Τὰ σπίτια σας νὰ καίγουνται
καὶ σεῖς νὰ τραγουδᾶτε!».

4

Ὁ ναυαγὸς τὴν Ἀθηνᾶ
παρακαλεῖ καὶ κλαίει.
Μὰ κάποιος ποὺ κολύμπαγε
δίπλα τοῦ σιγολέει:
«Καλὰ εἶναι καὶ τὰ τάμματα
καθένας μας τὸ ξέρει,
Μὰ ἂν θέλῃς, φίλε, νὰ σωθῇς,
κούνα καὶ σὺ τὸ χέρι!..»

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΑ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν μᾶς γράφουν παραπονούμενα πὼς φέτος δὲν θὰ πᾶνε ἐξοχή, παρὰ θὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τους ἐδῶ. Ἄλλα, εὐτυχέστερα, βρίσκουνται σὲ νησιὰ καὶ σ᾽ ἐξοχὲς ἀπὸ μῆνες. Δὲν ξέρουμε πὼς ἀκριβῶς περνοῦν αὐτά, γιατὶ δὲν ὑπάρχει συγκοινωνία νἄχουμε γράμματά τους· φανταζόμαστε ὅμως πὼς θἄχουν τὴν καλή τους τροφή, τὸν καθαρό τους ἀέρα, τὰ μπάνια τους, τὴ δροσιά τους, τὴν ἡσυχία τους. Ἐ, τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν δὲν περνοῦν τόσο καλὰ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι. Τὴν ἡμέρα κάνει ζέστη ποὺ σκάει ὁ τζίτζικας, καὶ τὴ νύχτα εἶναι ὅλα σκοτεινά, πίσσα. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μαζευόμαστε στὰ σπίτια μας νωρὶς καὶ νὰ καθόμαστε ἢ μὲ κλειστὰ παράθυρα, γιὰ νἄχουμε μέσα φῶς, ἢ μὲ ἀνοιχτά, γιὰ νὰ μὴ σκᾶμε, ἀλλὰ μὲ τὰ φῶτα σβυσμένα. Κι᾽ ἂν χρειασθῇ νὰ μείνουμε ἔξω ἀργά, βλέπουμε καὶ παθαίνουμε νὰ γυρίσουμε, γιατὶ στὰ τρὰμ καὶ τὰ λεωφορεῖα ὁ συνωστισμὸς εἶναι μεγάλος κι᾽ *οἱ δρόμοι ἀρκετὰ σκοτεινοὶ* γιὰ τοὺς πεζούς. Μόνο τὶς νύχτες ποὺ ἔχει φεγγάρι ἢ φεγγαράκι — σὰν αὐτὸ τοῦ Αὐγούστου, «*παρὰ λίγο σὰν ἡμέρα*» — οἱ «βλέποντες» καὶ «*παθαίνοντες*» μποροῦν νὰ ***βλέπουν*** καὶ νὰ μὴ ***παθαίνουν***...

Κι᾽ ὅμως, μ᾽ ὅλ᾽ αὐτά, ἡ νυχτερινὴ κίνηση, ὡς τὶς δώδεκα ποὺ ἐπιτρέπεται ἡ κυκλοφορία, εἶναι μεγάλη. Τὰ κέντρα τῆς ἀναψυχῆς, τοῦ φαγητοῦ, τῆς διασκέδασης, εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὸ δειλινό, κι᾽ ὅλα τὰ θέατρα κάνουν χρυσὲς δουλειές. Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, προπάντων, ποὺ ἀποφάσισε νὰ ἐργάζεται καὶ τὸ καλοκαίρι, εἶχε ὡς τώρα τέτοιες εἰσπράξεις, ὥστε ἐνῷ στὴν ἀρχὴ ἐπερίκοψε τοὺς μισθοὺς τῶν ἠθοποιῶν γιὰ οἰκονομία, βρέθηκε στὴν εὐχάριστη θέση νὰ τοὺς ξανακάμῃ ὅπως ἦταν. Ἔδωσε «Ἀντιγόνη» καὶ «Οἰδίποδα», σὲ δυὸ σειρές, στὸ ἀρχαῖο θέατρο τοῦ Ἡρώδη· ἔδωσε μὲ τὸ λυρικό του θίασο τὶς ὀπερέττες «Βοκάκιο» καὶ «Ἡ χώρα τοῦ μειδιάματος» στὸ θερινὸ θέατρο Πὰρκ—ὅπου θὰ δώσῃ μὲ τὸν δραματικό του καὶ τὸν «Φιλάργυρο» τοῦ Μολιέρου—κι᾽ ἀπὸ τὸ Ἅρμα τοῦ Θέσπιδος, ποὺ στήνεται ἐδῶ κι᾽ ἐκεῖ, δίνει, μὲ τὸν ἰδιαίτερο θίασο τοῦ Ἅρματος, ὅλο ἑλληνικὰ ἔργα, παλαιὲς ἐπιτυχίες. Ὅλες αὐτὲς τὶς παραστάσεις ὁ κόσμος τὶς παρακολούθησε καὶ τὶς παρακολουθεῖ μὲ τὸ ζωηρότερο ἐνδιαφέρον, καὶ μάλιστα τοῦ Ἅρματος, ποὺ ἔπαιξε ὡς τώρα, ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ ἑβδομάδες, στὴ Νέα Ἰωνία, στὸ Παλιὸ καὶ τὸ Νέο Φάληρο, στὴν Κοκκινιά, στὸ Ψυχικὸ καὶ στὴ Νέα Φιλαδέλφεια. Ἀπὸ κεῖ θὰ πάῃ στὸ Μαροῦσι, στὴν Κηφισσιὰ καὶ σ᾽ ἄλλα ἀκόμα προάστεια καὶ περίχωρα.

Ξέρετε βέβαια τί εἶναι τὸ Ἅρμα τοῦ Θέσπιδος, τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου: ἕνα σιδερένιο θεατράκι χιλίων διακοσίων θέσεων, μὲ τὴ σκηνούλα του, τὸ ἀμφιθεατράκι του, τὰ καμαρίνια του, ποὺ στήνεται σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πλατεῖα κι᾽ ὕστερα λύνεται γιὰ νὰ μεταφερθῇ ἀλλοῦ. Προπολεμικά, ποὺ εἶχε ὅλα του τὰ μεταφορικὰ μέσα — πολλὰ αὐτοκίνητα καὶ βενζίνα ἄφθονη — γύριζε σ᾽ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Τώρα, ποὺ τὰ μέσα του εἶναι λίγα, περιωρίσθηκε στὴν Ἀθήνα, στοὺς συνοικισμοὺς καὶ τὰ προάστεια. Ἀλλὰ κι᾽ ἔτσι ἡ ἐπιτυχία του εἶναι μεγάλη. Κάθε βράδυ τὸ κινητὸ θεατράκι γεμίζει ἀσφυκτικά. Καὶ καθὼς σᾶς εἶπα, παίζει μόνο ἑλληνικὰ ἔργα. Ἀνάμεσα σ᾽ αὐτὰ καὶ τὴ «Μονάκριβη», ἕνα παλιὸ ἔργο δικό μου. Γιὰ νὰ καταλάβετε λοιπὸν τί εἰσπράττει, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ πὼς μιὰ μόνη παράσταση τῆς «Μονάκριβης» στὴν Κοκκινιὰ εἶχε 21,000 δραχμές. Καὶ μὲ φτηνὸ εἰσιτήριο, λαϊκό, 30, 20 καὶ 10.

Ἀλήθεια, τὸ φτηνότερο πρᾶγμα σήμερα, στὴν Ἀθήνα, εἶναι τὸ θέατρο. Καὶ γι᾽ αὐτὸ προπάντων εἶναι ὅλα γεμᾶτα κάθε βράδυ. «Ἡ φτήνεια, λέει ἡ παροιμία, τρώει τὸν παρά». Κι᾽ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς θιάσους τοῦ Ἐθνικοῦ, ἔχουμε ἀκόμα τὸν θίασο Κοτοπούλη στὸ «Ρέξ», τῆς Ἀνδρεάδη στὸ θερινό της θέατρο, τῆς Μιράντας-Παππᾶ στὴ «Γκλόρια» καὶ τοῦ Ἀργυροπούλου στὴν «Ἀθηνᾶ». Δηλαδὴ ἕξη θιάσους πρόζας, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους μουσικούς! Καὶ μ᾽ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι περνοῦν τὶς σκοτεινές τους καλοκαιρινὲς βραδυές...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΑΣ

8.

Ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς κοιτάζει τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν εἶχ᾽ ἐξετάσει ἀκόμα διαλέγει ἕνα καὶ τοῦ λέει δείχνοντάς το μὲ τὸ δάχτυλο:

— Σήκω ἐσύ, μικρέ. Πῶς λέγεσαι;

— Γεώργιος Δημητρίου, ἀπαντᾷ τὸ παιδί... χωρὶς ὑποβολέα.

— Γνωρίζεις εἰς ποίαν φυλὴν ἀνήκεις;

— Εἰς τὴν Ἑλληνικήν! ἀπαντᾷ περήφανα τὸ παιδί, καὶ πάλι χωρὶς ὑποβολέα.

— Δὲν ὑπάρχει Ἑλληνικὴ φυλή! φωνάζει ὁ κ. Ἐπιθεωρητής. Ὑπάρχει μόνον Ἑλληνικὸ ἔθνος. Ἀνθρωπολογία ἐξετάζω. Πῶς λέγεται ἡ φυλὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν καὶ οἱ Ἕλληνες κι᾽ ὅλοι σχεδὸν καὶ Εὐρωπαῖοι;

Ὁ ἐξεταζόμενος δὲν ξέρει καὶ γυρίζει μὲ ἀγωνία τὰ μάτια στὸν Σοφίδη.

— Καυκασία! τοῦ σφυρίζει ὁ ὑποβολέας.

— Στὴν Ἀσία! ἀκούει καὶ ξαναλέει ὁ Δημητρίου.

Τὰ παιδιὰ γελοῦν. Ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς γνέφει στὸ δάσκαλο. Καὶ χαμογελώντας τοῦ λέει σιγά:

— Τὸ μυστήριο ἐξιχνιάζεται. Κάποιος ἀπὸ πίσω τοῦ ψιθύρισε «Καυκασία» κι᾽ αὐτὸς ὁ ἀμελὴς ἄκουσε «Στὴν Ἀσία». Αὐτὸ εἶναι!

Καὶ γυρίζοντας στὸν Δημητρίου:

— Δὲν ἄκουσες καλὰ τὸν ὑποβολέα σου, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σὲ ρωτήσω κάτι ἁπλούστερο: Ποιά εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Αἰθιοπικῆς φυλῆς;

Ὁ Σοφίδης φοβᾶται τώρα νὰ ψιθυρίσῃ καὶ ὁ Δημητρίου, θυμοῦμε-

νος τοὺς Αἰθίοπες, δηλαδὴ τοὺς Ἀραπάδες ποὺ εἶχε ἰδεῖ, ἀραδιάζει :

— Σγουρὰ κοντὰ μαλλιά . . . μάγουλα ἐξογκωμένα . . . μύτη πατσουλιά . . . στόμα μεγάλο . . . μέτωπο στενό.

Καὶ σωπαίνει.

— Σωστά, λέει ὁ κ. Ἐπιθεωρητής, ἀλλὰ ἐλησμόνησες τὸ κυριώτερο. Ποιὸ εἶναι ;

Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος βέβαια. Κι' ὁ Σοφίδης, ποὺ δὲν μιλεῖ πιά, δείχνει μὲ τρόπο στὸν Δημητρίου τὰ μαῦρα παπούτσια του, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ θυμηθῇ πὼς οἱ Αἰθίοπες εἶναι μαῦροι σὰν κι' αὐτά. Ἀλλὰ ὁ Δημητρίου παρεξηγεῖ τὸ νόημα τοῦ ὑποβολέα δπως κι' οἱ ἄλλοι, κι' ἀπαντᾷ ἀπροσδόκητα :

— Τὰ παπούτσια τους !

Ἔ, ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς δὲν καταλαβαίνει πιὰ τίποτα. Καὶ φωνάζει μὲ θυμό :

— Ποιὰ παπούτσια τους, ἠλίθιε ; Μὰ πρῶτα πρῶτα οἱ Ἀραπάδες περπατοῦν ξυπόλυτοι. Κι' ἂν μερικοὶ ἔχουν καὶ κόκκινα ἢ κίτρινα παπούτσια, νομίζεις πὼς τὰ ἔχουν ἐκ γενετῆς, ὅπως τὴ μύτη τους καὶ τὰ μαλλιά τους ; Μηδὲν στὸ τετράγωνο, κύριε ! Κάθησε κάτω !

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ ΚΙ' Ο ΚΥΡ ΝΙΚΟΛΑΣ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος]

—Αὐτὲς οἱ κουμπάρες μου πάλι βαφτίσια ἔχουνε. Νὰ πάω ; εἶπε ἡ κυρὰ Μαριὰ στὸ λύκο.

—Νὰ πᾶς, νὰ πᾶς, κυρὰ Μαριά ! λέει ὁ λύκος.

Ἔ ! αὐτὴ τὴ φορὰ ἔφαγε ἡ ἀλεποῦ, ὥς που φάνηκε ὁ πάτος τοῦ πιθαριοῦ καὶ τὸ κύλησε στὸ ρέμμα. Γύρισε ὕστερα στὴν τρύπα της.

—Καλῶς την τὴν κυρὰ Μαριά ! λέει ὁ λύκος.—ποῦ ἴσως κάτι νἄχε μυριστεῖ... Πῶς τὸ βγάλατε τὸ παιδί ;

—«Σφούγγι κι' ἀποσφούγγι καὶ κόλισμα στὸ ρέμμα», Νικόλα μου !

—Ἔ, κυρὰ Μαριά, λέει τότε ὁ λύκος. Σὰ νἄρχεται ὁ χειμώνας ! Δὲν πᾶμε νὰ τὸ βάλουμε μπροστὰ τὸ μέλι ;

— Νὰ πᾶμε, κυρ Νικόλα μου ! νὰ πᾶμε ! λέει ἡ πονηρὴ ἀλεποῦ.

Μπροστὰ λοιπὸν ὁ κυρ-Νικόλας, πίσω ἡ κυρὰ Μαριά, φτάσανε στὸν τόπο ποὺ εἶχανε κρυμμένο τὸ πιθάρι. Βγάζει ὁ λύκος τὴν πέτρα ποὺ σκέπαζε τὸ λαγούμι καὶ κυττάει μέσα. Ποῦ πιθάρι !

—Ἀ ! γι' αὐτὸ ἔλεγες πὼς πᾶς νὰ βαφτίσῃς... Γιὰ νἄρχεσαι νὰ τρῶς τὸ μέλι ! λέει θυμωμένος ὁ λύκος στὴν ἀλεποῦ.

— Λάθος, κυρ-Νικόλα μου. Κατὰ πῶς μοῦ φαίνεται ἐσὺ τὸ ἔφαγες τὸ μέλι, τώρα δὰ ποὺ πῆγα νὰ βαφτίσω. Γιὰ νὰ φανῇ ὁ κλέφτης, ἐγὼ λέω νὰ κάτσουμε νὰ φᾶμε. Ὅποιος δὲν ἔχει ὄρεξη θὰ πῇ πὼς ἡ κοιλιά του εἶναι χορτασμένη ἀπ' τὸ μέλι.

— Σύμφωνοι ! λέει ὁ κὺρ-Νικόλας.

Βάζουνε φαΐ, λοιπόν, στὰ πιάτα τους καὶ κάθουνται νὰ φᾶνε.

Ὁ κυρ Νικόλας εἶχε πολλὴ ὄρεξη καὶ κόντευε νὰ σώσῃ τὸ φαΐ του. Ἡ κυρὰ Μαριὰ ἔκανε πὼς ἔτρωγε, ἀλλὰ δὲν ἄγγιζε τὸ δικό της.

—Ἔ, κυρ-Νικόλα ! φωνάζει ξαφνικά. Γύρνα πίσω σου νὰ δῇς ἕνα σύννεφο βουνὸ ποὺ πέφτει νὰ μᾶς πλακώσῃ !

Ὡς που νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ χοντρὸ λαιμό του ὁ λύκος, ἡ ἀλεποῦ ἄλλαξε τὰ πιάτα. Τὸ γεμᾶτο τὸ δικό της τὸ ἔβαλε στὸν κὺρ-Νικόλα καὶ τὸ ἄδειο τοῦ κὺρ-Νικόλα μπροστά της. Λέει κατόπι γελαστὴ καὶ χαρούμενη στὸ λύκο :

— Βλέπεις, κυρ-Νικόλα μου; Ἀπ' τὸ πολὺ τὸ μέλι ποῦ νὰ σοῦ μείνῃ ὄρεξη γιὰ φαΐ. . .

Ἐ, αὐτὸ πιὰ παραήτανε ! Ὁ κυρ-Νικόλας κατάλαβε τὴν πονηριά . . . Χωρὶς λοιπὸν ν' ἀκούσῃ τίποτα ἁρπάζει τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κάνει τ' ἀλατιοῦ.

— Νά, τῆς εἶπε, γιὰ νὰ μὴ νομίζῃς ὅτι μπορῇς νὰ κοροϊδεύῃς πάντα καὶ νὰ βγαίνῃς κερδισμένη.

Λένε, ὅτι ἀπὸ τότε ἡ κυρὰ Μαριὰ ἔβαλε γνώσῃ. Ἐγὼ ὅμως δὲν παίρνω καὶ ὅρκο, γιατί ξέρω κι' ἄλλες ἱστορίες μὲ δικά της κατορθώματα. . .

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΚΚΑΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΠΩΣ... ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΗΧΟΙ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ;

Καθόμαστε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴν Κική τὴν ἀδελφή μου καὶ ἀκούγαμε τὸ ραδιόφωνο. Τὸ «ἀκρόαμα» ἦταν στ' ἀλήθεια ὑπέροχο : Ὁ ἄνεμος ἀκουγόταν φρενιασμένος, ἡ θάλασσα βούιζε τρομακτικά, τὸ κῦμα ἔσπαζε στοὺς βράχους. Ὕστερα ὅλα ἡσύχασαν καὶ τὰ πουλιὰ ἄρχισαν νὰ κελαϊδοῦν.

—Ὡραῖο δὲν εἶναι ; ρώτησα τὴν Κική.

—Ἀπὸ ἐδῶ εἶναι ὡραῖο, συμφώνησε ἡ ἀδελφή μου, ποὺ ἡ περιέργειά της δὲν ἔχει ὅρια, ἀλλὰ ἤθελα πολὺ νὰ γνώριζα πῶς γίνεται κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια τῆς ἀδελφῆς μου — μὰ καὶ τὴν δική σας ὑποθέτω — κατάφερα τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάρω μιὰ ἄδεια καὶ νὰ πάω — ὕστερα ἀπὸ πολλὲς διατυπώσεις βέβαια—στοὺς ραδιοφωνικοὺς θαλάμους τοῦ Ζαππείου.

Παντοῦ, σ' ὅλες τὶς πόρτες ἀπ' ἔξω εἶναι κρεμασμένες πινακίδες ποὺ γράφουν μὲ μεγάλα γράμματα : «Ἡσυχία», «Σιωπή». Ὁ φίλος μου ποὺ μὲ συνόδευε μὲ ἔβαλε σιγὰ-σιγὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς αἴθουσες τῶν ἐκπομπῶν ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ ἕνα «πολυθόρυβο» σκέτς. Τὸ πάτωμα ἦταν στρωμένο μὲ φελλοτάπητες ποὺ πνίγουν τοὺς ἤχους καὶ μπροστὰ στοὺς ἠθοποιοὺς οἱ μηχανικοὶ κανόνιζαν τὰ μικρόφωνα στὸ ὕψος ποὺ χρειαζόταν ὥστε νὰ πιάνουν καλὰ τὴ φωνὴ τοῦ κάθε ἠθοποιοῦ.

Χάμω, μπροστὰ σ' ἕνα ἄλλο μικρόφωνο βρίσκονταν ἕξη μεγάλες σανίδες, ἕνας κουβᾶς μὲ νερό, κάτι ψιλὰ ξυλάκια ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀνάβουμε τὴ φωτιά, ἀλυσσίδες, κουδουνάκια καὶ μερικὲς ἄδειες ἐνδικὲς καρύδες. Ὁ ὁδηγός μου μόλις πρόφθασε νὰ μοῦ ψιθυρίσῃ : «Γιὰ νὰ κάνουν τοὺς κρότους» καὶ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα χαρτί, λέγοντάς μου : «Παρακολούθησε ἀπὸ δῶ». Μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφὴ ἀπέναντί μας ἔγραψε «Ἡσυχία». Ἀμέσως ὕστερα ἡ ἐπιγραφὴ ἄλλαξε κι' ἔγραψε : «Ἐκπομπή». Οἱ καλλιτέχνες μαζεύτηκαν γύρω ἀπ' τὸ μικρόφωνο καὶ τὸ σκέτς ἄρχισε. Μέσα στὸν θάλαμο ἔκανε ζέστη ἀφόρητη, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ μιλοῦσε σφούγγιζε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του . . . κι' ὅμως παραπονιόταν γιὰ τὸ φοβερὸ κρύο. Χτυποῦσε τὰ δόντια του τόσο. ποὺ ἡ Κική καὶ ὅλοι οἱ ἀκροατές του ἀσφαλῶς θὰ ἔννοιωθαν ρίγη.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ χαρτί μου ποὺ ἔγραφε : 1ος ἦχος : Τὸ ἁμάξι ξεκινάει.

Γύρισα νὰ ἰδῶ τ' ἁμάξι. Μπᾶ, τίποτε ! Κι' ἀπὸ ποῦ θὰ ἐρχόταν; Καὶ νὰ ποῦ ὁ. . . θορυβοποιός—δηλ. αὐτὸς ποὺ ἔχει γιὰ δουλειὰ νὰ παράγῃ τοὺς διαφόρους ἤχους, ἐγὼ τὸν ἐβάφτισα ἔτσι — ἔσκυψε καὶ πέρασε τὸ πόδι του στὸ λουρὶ μὲ τὰ κουδουνάκια, ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὰ τσόφλια ἀπὸ τὰ καρύδια.

[Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο] Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΕΥΓΙΟ

Γιομίζουνε μὲ στοχασμοὺς
Τὸ βάθη τῆς ψυχῆς μου
Γιὰ τὸ φευγιό, ποὺ ἡ ὥρα του
Ἀδιάκοπα πλησιάζει.
Καὶ πλάθω τὴ γλυκειὰ χαρὰ
Τῆς ἄγνωστης ζωῆς μου
Ποὺ μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιὰ
Κοντά τῆς μὲ φωνάζει.

Μοῦ φέρνει χάρες τρυφερές,
Τὸ λατρευτό χωριό μου,
Τὴν ξενοιασιά, τὴν ἐξοχή,
Τὸ μυρισμένο ἀγέρα·
Μενεξεδένια δειλινά,
Ἀντίλαλους νιοῦ κόσμου,
Τῆς στάνης τὸ κουδούνισμα
Βοσκοῦ γλυκειὰ φλογέρα.

Κι' ὅμως βαθειὰ μὲς στὴν καρδιὰ
Κρυφοφωλιάζει ἡ λύπη.
—Ἀφίνω πίσω πρόσωπα
Καὶ μέρη ἀγαπημένα.
—Ἀπέραντη εἶναι ἡ μοναξιὰ
Σὰν κάτι νὰ μοῦ λείπῃ.
— Φεύγω μακρυὰ μὲ τὴ χαρὰ
Καὶ πάλι λυπημένα.

Λευκὴ Καμέλια [Β]

Ο ΚΥΡ - ΤΕΜΠΕΛΑΚΟΣ

Τὸν εἶδα χθὲς τ' ἀπομεσήμερο ποὺ-ταν ξαπλωμένος στὸ πεζούλι τῆς γειτονικῆς αὐλῆς, καὶ ροχάλιζε μακάρια. Δὲν εἶχαν λοιπὸν ἄδικο ποὺ τὸν εἶχαν βγάλει «Τεμπελάκο», μήπως εἶχε καὶ τίποτ' ἄλλο νὰ κάνῃ ἀπ' τὸν ὕπνο καὶ τὸ φαΐ ; Σὰν νὰ μοῦ φάνηκε ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς ὀνειρευόταν τὶς παλιές του εὐτυχίες, τὰ ψαροκόκκαλα, τὸ κρέας, καὶ τὸ πλεμόνι, ποὺ χορτάτος τότε πολλὲς φορὲς τὰ μύριζε μὲ προσοχή· καὶ ἔπειτα ἀποτραβιόταν...

Σίγουρα ὅλ' αὐτὰ θὰ ὀνειρεύεται στὸ μεσημβρινό του αὐτὸ ὕπνο κάτω στὴν αὐλή· εἶναι τόσο ἀδυνατισμένη ἡ κοιλιά του... Τ' ἀφεντικά του ἀγαποῦν πολὺ τὸν γάτο τους, τὸν κὺρ Τεμπελάκο καὶ τὸν λυποῦνται, μὰ τί νὰ τοῦ κάνουν ;

Ἀλλὰ νά, τὸνειρό του τέλειωσε. Ξύπνησε ἀργὰ-ἀργά, χασμουρήθηκε λίγο, τεντώθηκε ἀπὸ τεμπελιά, καὶ πήδησε προσεχτικὰ ν' ἁρπάξῃ μιὰ μικρὴ κατσαρίδα ποὺ τυχαῖα βγῆκε ἀπ' τὸν τοῖχο· ἔτσι θὰ ξεγελάσῃ ὁ καϋμένος τὴν πεῖνα του, γιατὶ οὔτε ποντικοὺς δὲν βρίσκει πιά . . .

Τί νὰ γίνῃ, κὺρ-Τεμπελάκο μου ;

Ὅμηρος [Β]

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Σήμερα παρατήρησα πὼς ἐξαφανίστηκαν οἱ δυὸ γάτες τοῦ σπιτιοῦ μας : ὁ Σμπίρος καὶ ἡ Λιλή . . . Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸν τελειταῖο αὐτὸν καιρὸ δὲν καλότρωγαν . . . δηλαδὴ δὲν ἔτρωγαν καθόλου, ἀφοῦ δὲν μᾶς περισσεύει τώρα οὔτε ψίχουλο.

Τίς καϊμένες, τί νἄγιναν ἄραγε ; Νὰ πῆγαν σὲ κανένα ἄλλο σπίτι ποὺ ἔχει περισσότερες προμήθειες ἀπὸ φαγώσιμα, ἢ μήπως . . . ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ ; Ἡ ὑπηρέτριά μας, ὅστόσο, ἔμαθε πὼς ὁ ταβερνιάρης, ποὺ ἡ αὐλή του γειτονεύει μὲ τὸν κῆπο μας, εἶχε χθὲς τὸ βράδυ κουνέλι σιγάδο . . .

Ἀττὲ Ἰρὰμ [Β']

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

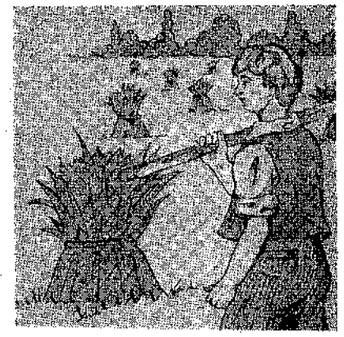

Ἀγρότης.
Σκίτσο τοῦ Ἀρίονος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Νίκο :

— Πόσων ἡμερῶν εἶναι τὸ νεογέννητο ἀδελφάκι σου ;

— Οὔ ! Θὰ χρειάζονται καμμιὰ πενηνταριὰ μέρες γιὰ νὰ . . . σαραντίσῃ ! !

(Παλιὸ) *Νηρεὺς*

***

— Γιαννάκη, μοῦ φέρνεις σὲ παρακαλῶ τὶς κάλτσες μου ;

—Ἔλα, καϊμένε, φόρεσε τώρα τὰ παπούτσια, καὶ σοῦ φέρνω καὶ τὶς κάλτσες.

Νηρεὺς

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

4. Διαγωνισμὸς Στίξεως.

Νὰ τονισθῇ καὶ νὰ στιχθῇ κατὰ τοὺς κανόνας τὸ ἑπόμενο κείμενο :

Ἐπὶ της Ἀκροπολεως των Ἀθηνων κατα τον Θ αιωνα ο κηπος του Ἐπισκοπου εκειτο ως ειπομεν παρα τους προποδας της Ἀκροπολεως ωστε οι ξενοι μοναχοι μετα βραχειαν αναβασιν ευρεθησαν επι της κορυφης του πετρινου εκεινου βραχου περι ου οπαδος τις των τελικων αιτιων ηθελεν ειπει οτι ετεθη επιτηδες εκει ινα χρησιμευση ως υποβαθρον εις τα μνημεια του Περικλεους ως ετοποθετηθη κατ αυτους και η μυτη εν τω μεσω του προσωπου ινα υποστηριζη τα ομματουαλια ητο η ωρα καθ ην οι βρυκολακες οι τυμπανητικοι αι λαμιαι και οι αλλοι κατοικοι του σκοτους διαφευγοντες του Ἅδου τας πυλας αφου δεν εφρουρει πλεον αυτας ο τρικεφαλος Κερβερος επλανωντο εις τους αγρους ταραττοντες των προβατων και των ποιμενων τα ονειρα αλλ οι ξενοι μοναχοι φεροντες ανηρτημενον περι τον τραχηλον οδοντα της αγιας Σαβινης απεφυγον δι αυτου τας κακας συναντησεις μακροθεν δε μονον ειδον αγελην ονοκεφαλων παγανων οιτινες σειοντες τα μακρα ωτα των ητενιζον περιπαθως την Σεληνην εις το φως της οποιας εζητουν τον περιμενομενον Μεσιαν δις δε η τρις προσεκυναν κατα καλογηρων κοιμωμενων επι των πλακων των Προπυλαίων οιτινες ουδε καν μετεκινηθησαν οι ξενοι μοναχοι δεν ειχον ιδει αλλους ναους πλην μονον των δρυιδικων μονολιθων και τινων αμορφων ρωμαικων ερειπιων της δε πατριδος των αι εκκλησιαι ησαν ξυλιναι και απελεκητοι ως οι ανεγειραντες αυτας ωστε δεν ηδυναντο να χορτασωσι θαυμαζοντες τας στηλας του Παρθενωνος και τας Καρυατιδας του Ερεχθειου περι ων ηρωτωντο κατασπαζομενοι τους ποδας των αν ησαν αγγελοι απολιθωθεντες ο ναος της παρθένου Αθηνας ανηκε οστε εις την παρθένον Μαριαν αλλα κατ εκεινην την στιγμην ουτε ψαλμωδιαι ουτε λιβανου αναθυμιασεις ουτε ηχοι κωδωνων ηχουντο να ταραξωσι τα θελγητρα των αναμνησεων γλαυκες μονον τινες εμφωλεύουσαι εις τα κοιλωματα της οροφης εξεπεμπον εκ διαλειμματων πενθιμον κραυγην ως οτε εθρηνουν της δεσποινης των την εξοριαν η γλαυξ ως γνωστον ητο ιερον πτηνον της Αθηνας ο δισκος της Εκατης περικυκλουμενος υπο νεφων διαφανων ως σεμνη παρθενος υπο των νυκτιων της πεπλων ελαμπεν ακινητος εις υψος ακαταμετρητον επιχεων λαμψιν λευκην και αμυδραν επι των αθανατων εκεινων μαρμαρων καθεσθεντες επι πετρινου εδωλιου οι δυο μοναχοι συνωμιλουν περι των προ αυτων θαυμασιων αλλα και νυσταζαντες διεκοπτον τον λογον δια χασμηματων ως οι συγγραφεις δια κομματων τας περιοδους και τελος απεκοιμηθησαν επι στιλπνου στρωματος εκ πεντελικου μαρμαρου.

5. Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἀπὸ τὴν Καθαρεύουσαν.

Ἀφοῦ τονίσετε καὶ στίξετε τὸ ἀνωτέρω κείμενο, θὰ τὸ μεταφράσετε πιστὰ ὅσο γίνεται σὲ καθαρὴ δημοτική. Ἐλευθερίες στὴ μετάφραση καὶ στὴ γλῶσσα ἐπιτρέπονται μόνο ὅπου εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη. Ἡ μετάφραση καὶ τὸ κείμενο πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα χωριστὰ—ὄχι στὸ ἴδιο χαρτί—γιατὶ χωριστὰ θὰ κριθοῦν οἱ δυὸ Διαγωνισμοὶ κι' ἄλλα βραβεῖα θὰ δοθοῦν στὸν καθένα.

Οἱ κοινοὶ ὅροι ὅλων αὐτῶν τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν δημοσιεύθηκαν στὸ 170 φυλλάδιο. Ἡ προθεσμία τῶν σημερινῶν λήγει τὴν 9 Ὀκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρησή ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 6 Αὐγούστου 1941

ΣΕΜΝΟ κι' ἐπιβλητικὸ ἔγινε τὴν περασμένη Κυριακή, στὴν ἐκκλησιὰ τῆς ἐνορίας μας, τὸ σαρανταήμερο Μνημόσυνο τοῦ **Νικολάου Π. Παπαδοπούλου.** Πολὺς κόσμος παραστάθηκε, καὶ προπάντων Διαπλασόπουλα. Βαθιὰ συγκινημένη, μὲ τὸ Σπιτικό μου ὅλο, εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου τὰ καλά μου παιδιὰ καὶ γιὰ τὸ νέο αὐτὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσίωσής τους.

Ἀλήθεια, στὸ προηγούμενο φυλλάδιο, πολὺ ὡραῖο ἦταν καὶ τὸ ἐπιμνημόσυνο κομμάτι τοῦ ***Φιλέρημου*** «Στὸ Νοσοκομεῖο». Ἀπὸ παραδρομὴ παρέλειψα νὰ τὸ ἀναφέρω μὲ τἄλλα τῆς Σ.Σ.Σ.

Οἱ Μικρὲς Ἀγγελίες δὲν ἐννοοῦν νὰ λιγοστέψουν. Ὅσα τὶς ἀκριβαίνω, τόσο περισσότερες ἔρχονται. Καὶ σήμερα πάλι ὁποχρεώθηκα νὰ γεμίσω δυὸ σελίδες. Κι' ἡ Ἀλληλογραφία μου; Γῆ βλέπετε . . . δυὸ μόνο στῆλες!

Θυμίζω πὼς ξενικὰ ψευδώνυμα δὲν ἐγκρίνονται. Ἐξαιροῦνται μόνο τὰ κλασσικά, τὰ ἐξελληνισμένα, ***Ἰβανόης, Ἰάνος, Κουασιμόδος,*** κτλ. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ αὐτά, σᾶς παρακαλῶ νὰ προτιμᾶτε στὸ ἑξῆς ἑλληνικά.

Σίφουνα, 21 Ἰουλ.—μύριες εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλιά σου. Δὲν σημαίνει ἂν κέτος τὰ γιόρτασες στὸ κρεββάτι μ' ἕνα ἐλαφρὸ κρυολογημματάκι, ποὺ τώρα βέβαια θὰ πέρασε. Ὦ, καθόλου παράδοξο ποὺ, ἂν κι' ἔγινες 18 ἐτῶν, ἐξακολουθεῖς νὰ μαγκαπᾶς. Τὸ ἐναντίο θὰ μ' ἐξέπληττε . . .

Ἄνθος Ἀντικῆς, 19 Ἰουλ. — ὡραία μοῦ περιγράφεις τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδες ἄξαφνα τὰ φυλλάδιά μου στὰ χέρια τοῦ μπαμπᾶ. Χαίρω ποὺ σ' εὐχαρίστησε τόσο ἡ ὅλη μου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ συλλυπητήρια λόγια.

Ἄλκη Μῶρα, 24 Ἰουλ.—τὸ ***ἄρμα*** (ὅπλο) καὶ τὸ ***ἀρματωλὸς*** θέλουν φιλή, γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὰ ξενικὰ arma καὶ armε. Τὰ γράφουν μὲ δασεῖα, κατὰ λάθος, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ ἄσχετο ***ἅρμα*** (ἁμαξα). Γιὰ τὴν ὥρα δὲν θἀλλάξω σπίτι. Αὐτὸ θὰ γίνῃ κατ' ἀνάγκην, ***ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα.***

Σταυροφόρε τοῦ 41, 13 Ἰουλ.—ἔλαβα ὅσα μοῦ ἔστειλες, ἀλλὰ γιὰ τὶς ἀπαντήσεις σου στοὺς διαγωνισμοὺς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα, γιατὶ τὶς φύλαξα χωρὶς νὰ τὶς διαβάσω. Αὐτὲς τὶς διαβάζω μόνο ὅταν εἶναι νὰ βγάλω τἀποτελέσματα. Ὅσο γιὰ τὸ ἀνέκδοτό σου, νόστιμο εἶναι, ἀλλὰ λιγάκι σκληρό, ἴσως καὶ ἀγενές—ἐννοοῦ τὴν ἀκδίκηση τοῦ Σέφερ—καὶ γι' αὐτὸ ἀντιπαιδαγωγικό. Εὐχαριστῶ ποὺ ἐνεργεῖς καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Βοϊκαροῦί, 14 Ἰουλ. — κι' ἔτσι ἔπρεπε! Δὲν ἦταν δυνατό, νὰ κηδεύουν τὸν πατέρα τους τὰ Διαπλασόπουλα καὶ νὰ κρατοῦν ἀκόμα τὶς μεταξύ τους ἔχθρες, ποὺ τὶς ἐγέννησε ἡ . . . ἀπόπειρα ἑορτασμοῦ τῶν Ἑξηντάχρονων. Τώρα ὅλ' αὐτὰ πᾶνε. Τὰ Διαπλασόπουλα εἶναι πάλι ἀδέλφια ἀγαπημένα, κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ξαναπαρουσιασθῇ τίποτα ποὺ νὰ τὰ χωρίσῃ.

Μᾶρκε Μπότσαρη, 16 καὶ 21 Ἰουλ.—ναί, ὁ κ. Ξενόπουλος, στὰ 1925, γιόρτασε τὴ θεατρική του μόνο Τριακονταετηρίδα, καὶ πρόπερσι τὴν Πεντηκονταετηρίδα ἀπὸ τὴν πρώτη του ἐμφάνιση στὴ Λογοτεχνία γενικά. Ὁ «φιλοτελισμός, δηλαδὴ ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων μὲ τὰ παρεπόμενα, εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μου, μιὰ εὐχάριστη ἀσχολία, ὠφέλιμη καί, ὅταν γίνεται μ' ἐπιμονὴ καὶ γιὰ πολὺν καιρό, πλουτοφόρα.

Σκυριανόπουλο, 14 Ἰουλ.—καλὸ ταξίδι λοιπὸν καὶ καλὴ ἀντάμωση τὸ Σεπτέμβρη. Τώρα περιμένω νέα σου ἀπ' τὸ νησί. Καλό, αὐθόρμητο καὶ τὸ ποίημά σου. Ἀλλὰ γιατί λὲς πὼς σοῦ λείπουν τὰ φτερά; Τὸ «πέταγμα» τὸ ἔκαμες, ἄρα τὰ φτερὰ τὰ εἶχες. Κι' ἦταν τὰ μεταφορικὰ ποὺ ἀπαριθμεῖς: τραῖνο, αὐτοκίνητο, καΐκι...

Συρρακιωτοπούλα, Ἀττικὲ Οὐρανέ, Ὑάκινθε, Συννεφιασμένε Ὁρίζων καὶ ***Βάνδα,*** σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως γιὰ τὰ ὡραῖα συλλυπητήρια γράμματά σας.

Ἕκτωρ Κούμαρη, Ζανδρὴ Ἐγγλεζάκη, Καίτη Καρανικολοῦ καὶ ***Νινέττα Δυγίζου,*** παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἔγκριση, γιατὶ τὰ ξενικὰ ποὺ ἔχετε προτείνει δὲν ἐγκρίνονται.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἐλευθερίαν*** (τὸ ἀνέκδοτο τοῦ λαχάνου καὶ τοῦ καζανιοῦ πολὺ γνωστό, τὸ ἔχω δημοσιεύσει κι' ἐγὼ δυὸ-τρεῖς φορές· στεῖλε κανένα ἄλλο·) ***Σοφὸ Πουλί*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· καθόλου δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς στὸ ἑξῆς καὶ χωρὶς νὰ σὲ βιάζῃ ἡ μητέρα σου· πάντα ἐγὼ βρίσκω καιρὸ νὰ διαβάζω τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν μου·) ***Πειραιωτόπουλο*** (ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴν Ἐκάλη κι' εἶδα τὰ ὡραῖα διαβάσματα ποὺ κάνεις ἐκεῖ· διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὸν ***Ἄγι*** γιὰ τὸ ποίημά του· γιὰ τὸ δικό σου ἐκεῖνο δὲν θυμᾶμαι τώρα, περίμενε·) ***Ἀεροπόρον*** (δὲν ἔχω καιρὸ νὰ φάξω γιὰ νὰ σοῦ πῶ· ἂν μὲ ρωτοῦσες νωρίτερα, θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ τὶς ξαναστείλῃς· τώρα εἶναι ἀργά, γιατὶ ἔχουν δημοσιευθεῖ·) ***Φαίδραν*** (αἰνίγματα, λεξιγρίφοι κτλ. δὲν εἶναι τώρα δεκτά· θὰ στείλῃς ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γιὰ τὸ 1942·) ***Εἰρήνην*** καὶ ***Σπεῦρον Ἀρχιμανδρίτη*** (εὐχαριστῶ πολύ·) ***Τρικούβερτον*** (ναί, ἔμαθα τὴ συμμετοχὴ τοῦ Συλλόγου στὸ πένθος μου· εὐχαριστῶ πολὺ ὅλους γιὰ ὅλα·) ***Ναυτάκι τῆς Ἑλλάδος*** (ὡραῖο τὸ συλλυπητήριό σου, μὲ συγκίνησε·) ***Νηρέα*** (μ' ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὰ φυλλάδια 31 καὶ 32·) ***Νέλλην Γεωργίου Οἰκονόμου*** (θερμὰ εὐχαριστήρια ἀπ' ὅλους μας·) ***Γυρολόγον*** (χαίρω ποὺ πέρασαν ὅλα· καθὼς βλέπεις, προκηρύσσονται κι' ἄλλοι διαγωνισμοὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι· σοῦ ἔστειλα τὰ δύο φυλλάδια ποὺ ζήτησες·) ***Μπουμπουκάκι*** (ἔχεις δίκιο· ἡ Ἄσκησή σου στὸ 26 φυλλάδιο εἶναι Ἀκροστιχὶς ἐκ Μεταγραμματισμοῦ καὶ ὄχι ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ, ὅπως τυπώθηκε κατὰ λάθος· ἐπίσης ἡ πρώτη λέξη εἶναι ***Δέρος*** καὶ ὄχι ***μέρος***· ὅσο γιὰ τὸ «ἔνεκα», σύνδεσμος ἢ πρόθεσις καταχρηστική, δὲν ἔχει σημασία·) ***Γαλανομμάταν*** (τὶς ἔλαβα· περαστικὰ στὸ ***Κόκκινο Τριανταφυλλάκι·***) ***Δουδοβίκον*** (εἶναι τυπογραφικὸ λάθος στὸ Κρυπτογραφικὸ τοῦ φυλλαδίου 24: ἡ πέμπτη λέξη ἀρχίζει ἀπὸ 5 κι' ὄχι ἀπὸ 4· φανερὸ ἄλλωστε, γιατὶ στὰ Κρυπτογραφικὰ δὲν ἀρχίζουν ποτὲ δυὸ λέξεις μὲ τὸ ἴδιο γράμμα, καὶ τὰ γράμματα παίρνουνται μὲ τὴ σειρά· ἅγιος Ρόκκος ὑπάρχει, εἶναι μάλιστα καὶ κάποιο χωριὸ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα στὴν Κέρκυρα·) ***Μιχαὴλ Ἄγγελον*** (καλὸ τὸ σκίτσο σου, ἀλλὰ δὲν θὰ δημοσιεύσω ἄλλο τέτοιο·) ***Μυστηριώδη Κύριον, Δημήτριον Καραγιάννην*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκτεὶ μέχρι τῆς 9 Ὀκτωβρίου.

348. Μεταγραμματισμός

Εἶναι στάσιμο νερὸ
Κι' ὄχι τόσο καθαρό.
Μὰ κεφάλι ἂν τοῦ ἀλλάξω,
Μέρος τοῦ ποδιοῦ θὰ φτιάξω.

Ξανθὲς Ἱππότης

349. Τριπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Κερασφόρο τῶν δασῶν,
Ἂν τὸ ἀναγραμματίσω,
Τέρας τῶν παραμυθιῶν
Φοβερὸ θὰ σχηματίσω.
Τοῦ ἀναδεύω τὰ στοιχεῖα
Κι' ἔχω τώρα—ἐκεῖνο ἐχάθη—
Πόλη ἀπὸ τὴν Ἀλβανία,
Ποὺ κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο ἂν πάθῃ,
Θὰ μπορέσω μιὰ χαρὰ
Νὰ σοῦ κάμω σκορδαλιά.

Ποδηλάτρια

350. Διπλῆ Κλῖμαξ

Ω—Α—Ω
Ω — — Α — — Ω
Ω — — — Α — — — Ω
Ω — — — — Α — — — — Ω
Ω — — — — — Α — — — — — Ω
Ω — — — — — — Α — — — — — — Ω

Κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα, καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ ζεύγη: Χρονικὴ μονὰς καὶ ἐπίρρημα τόπου· χρωστικὸν δρυκτὸν καὶ μυθικὸν πλοῖον· συνομοταξία πτηνῶν καὶ ἄρπυια· μυθικὴ χώρα καὶ ἄλλο μυθολ. τέρας· ἤπειρος καὶ λαϊκὸν γυναικεῖον ὄνομα· νηρηὶς καὶ ρῆμα σημαῖνον ἐξοδεύω.

Ἄρπης

351. Τριπλὸ Κεφάλι

περί, νή, ἐμός, ὁμός, Ἶρις

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθοῦν ἀπὸ δύο γράμματα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ δύο πρῶτα γράμματα νὰ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον σοφόν.

Τσιριγώτικο Διαβολάκι

352. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Ἐκεῖ πέρα στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας φαίνεται μιὰ νῆσος.
— Ναί, μὰ ποιὰ εἶναι;
— Τὴν εἶπα.

Ὄλιβερ Τουΐστ

353. Μικτὸν

ο-μν ουο θντς-η-δ-οα-θντς

Γλυκοχάραμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

196 Πετρέλαιον (πέτρα, ἔλαιον). — 197. Ὁ Σείριος, ἡ Συρία.

198.
Η Ρ Σ Η
Κ Η Θ
Α Τ Ν Ν
Θ Ν Σ Υ Η Α Ε
Ι Α Ρ Ξ Ρ
Φ Ο Ο Ω
Η Σ Σ Ν

199—201. 1, ***Λύκος*** (πόΣΟ ΚΥΛᾷ . . .). 2. ***Αἶξ*** (αΞΙΑν). 3, ***Ἀμνὸς*** (μέΣΟΝ ΜΑ. . .).—202. ΑΚΑΣΤΟΣ—ΡΟΔΕΣΙΑ—ΒΕΡΜΙΟΝ ("ΑΡΒηλα, ΚΟΕν, 'ΑΔΡιανός, ΣΕΜίραμις, ΤΣΙμισκῆς, ΟΙΟν, ΣΑΝδάλιον).—203. ***Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον*** (οὐδ ἑν κε, νον ὑπὸ τόνοι, λεῖον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις, μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα, δρ. 10, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν δέκα λέξεων 1 δραχμὴ ἡ λέξις μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα δρ. 1,50 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 2. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ'—1545]

ΖΑΧΑΡΗ, ἕνας μεγάλος ἐνθουσιασμὸς ἀπ' τὴ γνωριμιά σου μὲ τὸν
ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΘΡΥΛΟΝ
τῆς «Νίκης Ἑλλάδος» μας

[ΜΑ'—1546]

Θερμὴ ***Πατριώτισσα.*** Εὐχαριστῶ θερμότατα. Εὐχαρίστως ἀλληλογραφοῦμε. ***Μορφέα:*** Περιμένουμε, Δ)σις Ἰωάννην Μελέτην, Σκῦρον. ***Τσάρος***

[ΜΑ'—1547]

Ρήγισσα ***Φιλλύρα,*** κάτω οἱ φυσαρμόνικες· ἡ Ἀποστολίδου διδάσκει.

Διαβατάρικο Πουλί

[ΜΑ'—1548]

Βαρυγδουπότατον ***Στέφανον τῆς Δόξης*** βαρυγδούπως ἀντιχαιρετοῦν
ΟΙ ΒΑΡΥΓΔΟΥΠΟΙ
Ἄγις, Σίφουνας, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Δουὲξ Ὀμπλιγκαντώ, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι.

[ΜΑ'—1549]

Τριανδρία, Κρυανδρία, συμμαχία (!), τί . . . μωρία;
ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ - ΔΟΥΞ ΟΜΠΛΙΓΚΑΝΤΩ
«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1550]

Ὑποστηρίξατε «ΠΕΝΤΑΘΛΟ» «ΛΟΓΧΟΦΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ».

[ΜΑ'—1551]

Δρᾶσις Διαπλασοπαρέκς!!! Πρόσληψις καὶ Διαγραφὴ μελῶν — πάντοτε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τελευταίων.—Συλλογὴ γραμματοσήμων καὶ τὰ τοιαῦτα!!!
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ «Νίκης - Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1552]

Ἐθεάθη ***Λαίμαργος*** κατατρώγων καραμέλλαν ***Ζακχάρεως.*** — ***Νηρέα*** «τὰ σέβη μας». — ***Μυράλκη*** Χαῖρε ὦ μετριόφρων.

Μᾶρκος Μπότσαρης · Κοσμοκράτωρ «Διαστλασοπαρέας»

[ΜΑ'—1553]

Μπελβεντεράκι, ἀνέλαβες προστασίαν Ζάχαρης, ἢ Ζάχαρη ἀνέλαβε προστασίαν σου;
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ «Νίκης - Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1554]

Διαγεύδομεν ἐντόνως ἀποκαλύψεις (ΜΑ'-1044) τῆς Διαπλασοφωλιᾶς ("Ημαστε καὶ θὰ ἤμεθα . . . ἄγνωστοι!!).
ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

[ΜΑ'—1555]

Νίλς - κατόπιν διαλύσεως λόχου σκαπανέων του = «Ἱππότης χωρὶς πανοπλίαν»!!
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ «Νίκης - Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1556]

«Ν***ΙΚΗ ΕΛΛΑΣ***»
«Νίκη-Ἑλλάς», ἡ φλὸξ τῆς αἰωνιότητος. «Νίκη-Ἑλλάς» ἡ ὡραιότης τῆς Διαπλάσεως. «Νίκη-Ἑλλάς» συλλόγων τὸ κραταίωμα. «Νίκη-Ἑλλάς» ὁ ἄξων τῆς κινήσεως. «Νίκη-Ἑλλάς» ἀθανάτων ἡ δόξα καὶ ἁμαρτωλῶν τὸ τραῦμα.
ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

[ΜΑ'—1557]

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ μας γελοιογραφικῆς σειρᾶς (ΜΑ'-413) Πρῶτο βραβεῖο: Σταυροφόρος τοῦ 41. Δεύτερο Βραβεῖο: Χλωμὸ Φεγγάρι. Ἔπαινος: Τσάρος. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμε συμμετασχόντας.
Ἀμαρυλλὶς Πασχαλίτσα

[ΜΑ'—1558]

Διαπλασόκοσμε!!!
Στὴν «Νίκη-Ἑλλάδα» τώρα μιὰ εὐχὴ πρέπει νὰ δίνῃς τοὺς τόσους «ἀντιπροέδρους» νὰ ἔχῃ πάντα πλήρεις
ΘΑΛΑΣΣΟΔΥΚΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΟΣ
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—1559]

Ρόδο - ζάχαρη, φοβοῦ . . . Ἱππότην—Φιλέρημον! — Ἀντουανέττα, . . . ἡλίασις;;
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ «Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1560]

«Π***αντοῦ πάντοτε πρώτη***»
Ἐγκρίνονται μέλη: Καφετζῆς καὶ Μορφεύς. Λόγῳ ἀσχολιῶν ἀποχωρεῖ Ἄλκης Μῦρας.
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑ

[ΜΑ'—1561]

Βρεφώδη!!! ***Νειάτα*** (χαρὰ στὰ νειάτα) δὲν ἀντιγράφουμε πονηρομεθόδους ἄλλων «βρεφωδῶν συλλόγων».
«ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑ»

[ΜΑ'—1562]

Λογχοφόροι τῆς Πίνδου . . . Ὀλόθερμα συγχαρητήρια γιὰ τὴν θαυμαστή σας ἀποκάλυψή μου . . . τατάρτη κατὰ σειρὰ σὲ . . . τρεῖς μῆνες!!!
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ «Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1563]

Προσοχή! Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Περιμένω ἀπὸ ὅλους-ες στὴ διεύθυνση: Π. Κανναβόν, Βαρβάκη 7, Ἀθήνας.
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ «Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1564]

Ξανθὲ Ἱππότα, ἀργὰ κατάλαβες ὅτι πρέπει νὰ φύγῃς μὲ τὰ τέσσερα.
Φουστανέλλα

[ΜΑ'—1565]

Προκήρυξις διαγωνισμοῦ, συνισταμένου εἰς λύσιν τῶν ἑξῆς τριῶν προβλημάτων:
1) Τί μάρκας ἐλαστικὰ τακούνια φορεῖ ὁ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΚΑΒΟΣ;
2) Ποῖον ἄνθος προτιμᾷ ἡ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΚΑΛΔΑΜΙΑ;
3) Ποῖον ποτὸν προτιμᾷ ὁ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΓΡΟΣ;
ΒΡΑΒΕΙΑ
Εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς βραβεῖον ***θωρηκτὸν*** τύπου ***Σακαράκα*** μὲ κυβερνήτην ***Γελαστόν*** τινα ***Ἀντιπλοίαρχον,***
Ὑποστηρίξατε ἅπαντες τὸν διαγωνισμόν . . .
ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ

[ΜΑ'—1566]

ΑΛΕΠΟΥΑΙΤΣΑ, ποιὰ εἶσαι;; Ἀλληλογραφοῦμε; ΣΕΙΡΙΕ. Ἐνθουσιασμένος σὲ χαιρετῶ.
ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΣ
«Λευκῶν Ἀετῶν»

[ΜΑ'—1567]

Ι***ΔΕΩΔΕΣ,*** ὑπάρχουν πραγματικῶς λόγοι ἀνώτεροι, λόγοι ὅμως οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ γνωσθοῦν ΠΟΤΕ!!!
ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ
Γ.Γ. Καθὼς μαντεύεις ὅλα τ' ἄλλα ἦταν ἁπλαῖ προφάσεις . . .

[ΜΑ'—1568]

Ι***ΔΕΩΔΕΣ*** . . . ωωω
ΟΙ ΠΕΝΤΕ

[ΜΑ'—1569]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «***ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ***»
Ἀφοῦ πάει γυρεύοντας . . . !!
Ἡ κεφαλή σου ἀσφαλῶς ΧΕΙΜΑΡΡΕ θὰ τὸ θέλῃ· νὰ φάῃ μπουγιαδόνερο ἀπὸ αὐτὴν τὴν . . . ΚΕΑΔΥ

[ΜΑ'—1570]

Παραιτοῦμαι ἀπὸ τὸν σύλλογο Διαπλασιακὸ Στερέωμα. Ἄσπρο Κουνελάκι = Φάντη.
Πλανήτης Κρόνος

[ΜΑ'—1571]

ΑΓΑΗ, ΣΓΛΦΙΣ, ΜΥΓΚΕ: Τί χαρὰ θὰ εἶχα ἂν ***ἀλληλογραφούσαμε!..*** Ἡ Δ/σίς μου: Ν. Ἀδαμόπουλον, Ἄργος, διὰ
ΣΕΙΡΙΟΝ

Διαπλασόπαιδα, στεῖλτε τετραδιάκια, ἀνταποδίδω ἀμέσως στὴν διεύθυνσι (ΜΑ' 370).
Μαϊμουδίτσα

ΠΡΟΣΟΧΗ δηλώνω ὅτι εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦ ***Ἀγίου*** δὲν κατέβηκα.
ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ
«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1574]

Αθέατοι, συνεργασίαν σας ἀρνοῦμαι διότι δὲν σᾶς γνωρίζω.
ΚΟΥΝΟΥΠΙ

[ΜΑ'—1575]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΕΑΤΟΙ: ***Πρόεδρος*** Ἀθέατος. ***Ἀντιπρόεδρος*** Ἀθέατος. ***Γραμματεὺς*** Ἀθέατος. ***Ταμίας*** Ἀθέατος. ***Μέλη*** Ἀθέατα. Γίνονται δεκτοὶ ***Ἀθέατοι*** ἀντιπρόσωποι μέλη καὶ συνεργάται δι' ἀγγελιῶν.

[ΜΑ'—1576]

Διαγράφομεν ***Ἀθηναῖον*** διότι παρέδη ὑπόσχεσίν του.
Ἀθέατοι

[ΜΑ'—1577]

Ο ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ μαθήματα κριτικῆς ἀσυναρτησίας ἂς ἀποτανθῇ στὸν μῦς-οτραφῆ Ὀμπλιγκαντώ (ἴδε 1170).
Ἀθέατος

[ΜΑ'—1578]

Ανοιχτόκαρδοι: Ὁ ζηλιάρης πράγματι ζητεῖ νὰ κατηγορήσῃ· ὅταν ὅμως δὲν ἔχει θάρρος καταφεύγει στὴν ἄγγελία 1237 «Ἀνοιχτοκάρδων».
Ἀθέατοι

[ΜΑ'—1579]

Σὰν φανταστικὸς πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορτασμοῦ ὁ ***Στέφανος Δόξης*** ἀπῆλθε εἴκαθε ἀφίσας ἀναμνήσεις πραγματικῶς ***ἀλησμόνητες.***
Ἀθέατοι

Στὸν Σύλλογο ***Πράσινη Ἀκτίνα*** στέλλομεν τὶς καλλίτερες εὐχές μας γιὰ μιὰ ὁράσι σύμφωνα μὲ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Προέδρου της καὶ τοῦ Γεν. Γραμματέως της.
Ἀθέατοι

Μωρουδέλια, τῆς ἀγγελίας 1056. Δὲν εἶμαι ἡ Κάπια Σπετσιέρη.
ΚΟΥΝΟΥΠΙ

[ΜΑ'—1582]

Σκυριανόπουλο, βραβεῖο διαγωνισμοῦ σου ἔλαβα. Θερμὰ εὐχαριστῶ.
Ταυρομάχος

[ΜΑ'—1583]

Παραιτοῦμαι τοῦ συλλόγου «Δάφνη». Λόγοι . . . ἐνδόητοι!!
Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ'—1584]

Στὴν ***Ἀνώνυμη Διαπλασοπούλα*** ἀπονέμω δίπλωμα καθηγητρίας ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ.
Ἀφίων «Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1585]

Ανω—Κάτω: Θὰ τὸ κρεμάσουμε, ἀλλὰ σὲ κάποιο μέγαρο τῆς ὁδοῦ Λήμνου. Μπότσαρη: Δὲν εἴμαστε καρόῖδα. Προτιμοῦμε τὴν πέμπτη θέσι στὸ δημοψήφισμα. Χρυσόπτερε: κοιμωμένη καὶ ὄχι νεκρὰ φύσις. *Ἀσύλληπτες Σκιές*

[ΜΑ'—1586]

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΟΝΟΣ

Μὴ εὑρίσκων φευδώνυμον ζητῶ νὰ μὲ βαπτίσετε, ὁ νονὸς βραδεύεται. Προτάσεις δέχομαι εἰς τὴν διεύθυνσίν μου Νικόλαον Βοσνιάκον, Τραπεζουντίου 1, Ἀθῆναι (7).

[ΜΑ'—1587]

Λοτά, ἐᾷ μὲ καθεύδειν τὸ Μερσεντὲς ἀτρόπαιον ἀλλὰ οὐκ ἐᾷ μὲ καθεύδειν ἡ κουταμάρα ἡ δική σου.

Ζάχαρη «Νίκης Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1588]

Διαπλασόπουλα! Εἰς ΜΑ' 1353, ἀναλαμβάνουν δημοψήφισμα: *Ἀληθινὸς Θρύλος, Ἄλκης Μύρας, Λοΐγκριν.*

[ΜΑ'—1589]

ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ

Πότε καὶ πῶς ἔμαθες, ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ . . . ποτὰ προτιμῶ τὸ . . . ΤΖΙΝ ; ; !

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΟΙΑΡΧΟΣ
Λευκῶν Ἀετῶν

[ΜΑ'—1590]

Ζάχαρη, Ἀόρατε, Αὐτοκράτωρ Διαπλασοκόσμου, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Βοσκαρουί, Ὀνειροπόλε, ἐχάρην διὰ τὴν γνωριμίαν σας. ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

[ΜΑ'—1591]

Σκυριανόπουλο, πῶς ἐπέρασες στὸ ταξίδι, Ἅγι δμοίως. ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

[ΜΑ'—1592]

«Διαπλασιακαὶ ἀσθένειαι»: Βλέποντας τὸν Ταυρομάχο λέτε: *Τί ὕψος!* (Τύφος) «Νίκη-Ἑλλάς»: *Πνευ-μα-νία* (Πνευμονία). Ὁ Νίλς σᾶς κοιτᾶ ἐν *(Γ)ρι*στῇ ὀφθαλμοῦ (. . Γρίπη).

ΒΑΓΚΝΕΡ «Νίκης Ἑλλάδος».

[ΜΑ'—1593]

Προσοχή! Προσοχή! Πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τοῦ μέλλοντός σας ζητήσατε ἀπὸ τὸν ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΝ.

[ΜΑ"—1594]

Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν, προσωρινά σᾶς ἀποχαιρετοῦμε. Προσκοπίνα, Ροδοδασίλισσα, Λυγαριά, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Ναυτοπρόσκοπε, Σανθὲ Ἱππότη, Δοξασμένο Ναυτόπουλο, γιὰ σᾶς ξεχωριστὸς ὁ χαιρετισμός μας. *Μυγκὲ-Γκὺ*

[ΜΑ'—1595]

Προτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμον χαιρετῶ φιλικὰ ὅλους-ες καὶ ἀλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε. (ΜΑ' 731) διὰ

Κοντέσσα Μαρίτσα
συλ. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ».

[ΜΑ'—1596]

Αερομάχε, *Ἀληθινὲ Θρύλλε, Ναυτοπρόσκοπε*, χάρηκα γιὰ τὴ γνωριμία.

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι

[ΜΑ'—1597]

Κ*οντέσσα Μαρίτσα*, καλῶς ὥρισες στὴν συντροφιά μας. Καλὴ δράση.

Ζέφυρος
παραρτήματος συλ. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΜΑ'—1598]

Σιδηροῦν *Προσωπεῖον* γράφου στοὺς «*Ἀνόητους*».

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι

[ΜΑ'—1599]

Φιλλύρα, φύλλα δάφνης μάσησες, τί νεράϊδες λές. *Διαβατάρικο Πουλί*

[ΜΑ'—1600]

«Ανόητοι» φαινόσαστε! *Σείριε*, θὰ πνιγῇς.

ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ - ΘΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—1601]

Σίαιφε, τετραδιάκια ἔστειλα, ἔλαβες; Ἄρχοντα τῆς Ἐρήμου, ἔλαβα σκίτσα σου, σ' εὐχαριστῶ. *Ἐρρίκα*

[ΜΑ'—1602]

Ανήλικα ἐν . . . διαλόσει, ἐξ ἰδίων κρίνετε τὰ ἀλλότρια; ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ

[ΜΑ'—1603]

Π*ροσοχή*, ἀ)σις ΜΑ' 1028, Ἰωάννου Σούτσου 58 καὶ ὄχι 57 ποὺ κατὰ λάθος ἐτυπώθη.

[ΜΑ'—1604]

Κ. Ι. Φ. !!!

[ΜΑ'—1605]

Μέσα ἀπὸ τὰ Μεγαλόπρεπα Βυζαντινὰ ἀνάκτορα στέλνω θερμὸ χαιρετισμὸ στὸ Διαπλασόκοσμο.

ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ
Συλλόγου «Ἐλπιδοφόρων»

[ΜΑ'—1606]

Επειδὴ αἱ ἀποκαλύψεις ἀνήκουν εἰς Συλλόγους οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀναπτύξουν ἄλλην δρᾶσιν (ὅπως *Λογχοφόροι Πίνδου !!*) δηλοῦμεν ὅτι ἀδιαφοροῦμεν. Ἰδίως δὲ ὅταν προέρχονται κατόπιν προδοσίας (*Αἴαν*, κατάλαβες;)

ΛΕΥΚΟΙ ΑΕΤΟΙ

[ΜΑ'—1607]

Χ*ΕΙΜΑΡΡΕ*: *Ἄχ !!*

Τὸ ΦΟΥΛΙ μὲ συνεκίνησε ἀλλὰ δὲν μὲ παρηγόρησε.

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΟΙΑΡΧΟΣ
(Λευκῶν Ἀετῶν)

[ΜΑ'—1608]

ΒΥΡΩΝ, ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, *καλῶς ἤλθατε.*

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι, Τριανταφυλλένια, Ἠλιόλουστη Βασίλισσα τοῦ Χοροῦ, Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι.

[ΜΑ'—1609]

Ενα θερμὸ χαιρετισμὸ στὰ διαπλασόπουλα ἀπὸ

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι - Βύρων

[ΜΑ'—1610]

Στὸν *ΑΘΗΝΑΙΟ*-πρόεδρο τοῦ «*ΑΣΤΕΡΟΣ*»—εὔχομαι ἕνα «λαμπρὸ μεσουράνημα» τοῦ συλλόγου του στὸ διαπλασιακὸ στερέωμα. ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ
Καθωστερημένη.

[ΜΑ'—1611]

ΒΥΡΩΝ, πάντα μαζί.

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι

[ΜΑ'—1612]

Α*νυπόταχτο Ναυτάκι* πάντα μαζί.

Βύρων

[ΜΑ'—1613]

Α*νυπόταχτο Ναυτάκι, Τριανταφυλλένια, Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι, Βασίλισσα τοῦ Χοροῦ, Ἠλιόλουστη, Βύρων* ΠΑΝΤΟΤΕ ΜΑΖΙ.

[ΜΑ'—1614]

Προτομπαίνοντας στὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω μικρὰ μυστικά. Διεύθυνσίς μου Πιπίτσα Μαργέλη, Κουμανούδη 10, Ἀθήνας (7) διὰ Μικρὰν Ἐλπιδοφορίναν.

[ΜΑ'—1615]

Κ. Ι. Φ. !!!

[ΜΑ'—1616]

Βοναπάρτη Ναπολέοντα Μικρὲ (. . . παντοῦ) καὶ . . . Μέγας Ἀλέξανδρος! [ΜΑ 587] καθόλου . . . αὐτοκρατορική.

Ἄσπρος Γλάρος

[ΜΑ'—1617]

Διαπλασόπουλα! *Διαπλασοποῦλες!* Ὑποστηρίξατε τὸν διαγωνισμό μας [ΜΑ-1351]. Σκεφτῆτε ὅτι τὰ καλύτερα κομμάτια θὰ τὰ δημοσιεύσουμε σὲ «*Λεύκωμα*» ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ *εὐρύτατα.* Συγχρόνως ἀποτελεῖ *Πανδιαπλασιακὸ* διαγώνισμα. (Συμμετοχὴ πεντάδραχμη).

Σύλλογος «Ἀστὴρ»

[ΜΑ'—1618]

Π*ροσκοπίνα*, πράγματι εἶμαι φιλανθῆς ὅμως πρέπει νὰ παραδεχθῆς καὶ σὺ ὅτι σ' ἀρέσει ὑπερβολικὰ ἡ . . . *ἔξοχή.*

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ'—1619]

Ηλιος-Ἥσκιος: «Δυὸ γαϊδάροι μαλλώνανε σὲ ξένον ἀχυρῶνα!».

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1620]

Λ*υγαριά*, συγχαρητήρια γιὰ συγκέντρωση. *Σανθὸς Ἱππότης, Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Θαλασσόλυκος, Βασίλισσα τοῦ Χοροῦ, Ναυτοπρόσκοπος, Προσκοπίνα, Ἐφευρέτης, Ἀπρόσωπος, Παπάκιας.*

[ΜΑ'—1621]

Π*ΡΟΣΟΧΗ!!* . . . Ἐντὸς ὀλίγου ἐμφανίζεται ὁ Σύλλογος «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ» μὲ σκοποὺς μορφωτικοὺς, φυχαγωγικούς, ξεσπαθώματα κ.τ.λ.

[ΜΑ'—1622]

Προτομπαίνοντας στὴ κίνησι στέλλω φιλικὸ χαιρετισμό. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἀ)σις Ἀγγελική Μπαλῆ διὰ Ἄνθος Ἀττικῆς), δάφνη: 18, Ἀθήνας (8)

Ἄνθος Ἀττικῆς

[ΜΑ'—1623]

Δηλώνουμε πλήρη συμμαχία καὶ εἰσερχόμεθα εἰς *Ἀνοιχτοκάρδους.*

Γκρὶ-Ντάφ Τρικούβερτος
«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1624]

Εἰσερχόμενος ἐκ νέου εἰς κίνησιν διαπλάσεως, ὑπὸ νέον φευδώνυμον, ἀπευθύνω πρὸς ὅλους-ες διαπλασιακὸν χαιρετισμόν. ΑΕΤΙΟΣ

[ΜΑ'—1625]

Συντριβήτωσαν «Πέντε» ἀναντιωθέντες ἡμῖν καὶ μηδεμιᾶς τιμωρίας καὶ συμβουλῆς μεταγνωματίσαντες!

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—1626]

Λωτὲ (κουτέ!) ἀνακωχή; ποτέ!

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—1627]

«Αθέατοι», πλὴν Ὀπλιγκαντῶ, καὶ λοιποὶ «Ἀνοιχτόκαρδοι» ἀπεσυνετέθησαν, ἐκτὸς ὀλίγων ποὺ ἐβαλσαμώθησαν καὶ διατηροῦνται ὡς μούμιες!

«ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—1628]

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸ δημοψηφίσματος:

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ
(Ἀγοριοῦ-κοριτσιοῦ χωριστά)

Προθεσμία 20 μέρες. Ψῆφοι ἕως 10 ἀπὸ 0,50 καθένας. Βραβεῖα δύο. Διεύθυνσις Κ. Καρανικολαΐ, Δημητρακοπούλου 20, Πατήσια.

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι
Τριανταφυλλένια

Τύποις Σαργιάδου